

ZINGEN: 'De vreugde voert ons naar dit huis' lied 280 vers 1, 2, 3, 6 en 7

Dienst van de BEVESTIGING en VERBINTENIS

INLEIDING

ENKELE PERSOONLIJKE WOORDEN

om Arie Pieter van der Maas te presenteren aan de gemeente,
mede vanuit een Bijbelgedeelte:

Marcus 4 : 26 - 29

En hij zei: 'Het is met het koninkrijk van God als met een mens die zaad uitstrooit op de aarde: hij slaapt en staat weer op, dag in dag uit, terwijl het zaad ontkiemt en opschiet, ook al weet hij niet hoe. De aarde brengt uit zichzelf vrucht voort, eerst de halm, dan de aar, en dan het rijpe graan in de aar. Maar zo gauw het graan het toelaat, slaat hij er de sikkel in, omdat het tijd is voor de oogst.'

OPDRACHT

Gemeente, laten wij horen en overwegen wat de kerk aan een dienaar des Woords heeft toevertrouwd.

Om de kerk van Jezus Christus bij haar roeping in deze wereld te bewaren zijn haar ambtsdragers gegeven, die daartoe ontvangen hebben de gaven van de heilige Geest en de opdracht van de gemeente. Eén van de ambten, die de kerk te allen tijde onderhoudt, is dat van dienaar des Woords.

Degenen die met dit ambt worden bekleed, werken samen met hun mede-ambtsdragers en zij zullen dienstbaar en herderlijk omgaan met de kudde die hun wordt toevertrouwd.

Zij zullen Gods Woord verkondigen, de vergeving der zonden aanzeggen en zorg dragen voor de verbreiding van het evangelie, zoals de apostelen als eersten die opdracht van de Heer hebben ontvangen. Zij zullen de doop bedienen en geloofsonderricht geven. Zij zullen voorgaan bij de viering van de Maaltijd van de Heer. *Samen met de gemeente zullen zij toeleven naar de grote Dag van God* door haar op het hart te dragen en te zegenen en leiding te geven aan haar gebed. Zij zullen haar onderwijzen en bemoedigen met woord en wandel en, even barmhartig als beslist, haar heiligheid hoeden. De zieken zullen zij troosten en de stervenden bijstaan. Zij zullen, kortom, met de goede Herder voor ogen, de gemeente waaraan

zij zijn verbonden, liefdevol begeleiden, zodat zij in deze wereld gestalte kan geven

aan haar roeping om van het heil te getuigen.

En u *Arie van der Maas*, die nu gereed staat uw ambtswerk op deze plaats te aanvaarden: herinner u altijd met dankbaarheid, dat het Christus' eigen kudde is, die u wordt toevertrouwd. Hij heeft haar verworven door zijn bloed; het is zijn kerk.

Aanvaard dan uw dienst met blijdschap, voed uzelf met het Woord van God, volhard in het gebed en vertrouw op de kracht van de heilige Geest.

GEBED

ZINGEN: 'Vernieuw Gij mij, o eeuwig licht' lied 834

GELOFTE

De beroepen dienaar treedt naar voren

Enmaal bent u in het ambt van dienaar des Woords bevestigd. Daarbij hebt u uitgesproken dat u de heilige Schrift aanvaardt als de bron van de prediking en als enige regel van het geloof en dat u zich wilt verzetten tegen al wat daarmee strijdig is. U hebt beloofd geheim te zullen houden wat vertrouwelijk te uwer kennis mocht komen en uw taak te vervullen overeenkomstig de orde van onze kerk. Nu u uw ambtsbediening *in de Protestantse gemeente te Hoek* zult voortzetten, vraag ik u daarom:

Geloof u dat u in uw beroeping door deze gemeente door God zelf tot deze dienst bent geroepen?

Ja, dat geloof ik.

En belooft u uw ambt ook op deze plaats waardig en trouw te bedienen met liefde voor de gemeente en voor alle mensen die de Heer op uw weg brengt?

Ja, dat belooft ik.

Daartoe helpe mij God.

ZINGEN: lied 73 vers 9

VERBINTENIS

God, onze hemelse Vader, die u naar deze plaats heeft geroepen, verbind u aan deze gemeente en geve u de genade, dat u daarin trouw en vruchtbaar werkzaam mag zijn.

AANVAARDING EN VERWELKOMING (zo mogelijk staande)

Vg: Gemeente, dit is uw predikant, ARIE PIETER VAN DER MAAS.
Wilt u hem als herder en leraar in uw midden ontvangen en, voor zover dat in uw vermogen ligt, hem hooghouden in zijn ambt?
Wilt u hem omringen met uw medeleven en gebeden en met hem meewerken in de dienst van onze Heer?

ALLEN: Ja, dat willen wij van harte.

ZINGEN: 'Dat 's Heren zegen op u daal' lied 363

Dienst van het WOORD

GROET

Genade, barmhartigheid en vrede,
voor u en jullie allemaal.
Van God de Vader,
van Jezus Christus de Heer,
door de Heilige Geest.
Amen

GEBED BIJ DE OPENING VAN HET WOORD

Barmhartige God,
Nu we hier in deze kerk van Hoek bijeen zijn vandaag,
zijn we - wat een wonder - Uw gemeente.
Een gemeenschap van mensen.
Mensen op de één of andere manier
geraakt - geroepen.
Geraakt door Uw evangelie,
geraakt door de geschiedenis van Uw Woord in de wereld,
of zomaar meegekomen met iemand,
om vanmiddag deze dienst mee te beleven.
O God, door alle tijden heen bent U trouw geweest,
trouw in Uw liefde voor uw schepping,
trouw in het inspireren van mensen
om op weg te gaan en te blijven met Uw Woord.

O God, op die trouw van U willen wij ook nu pleiten,

wanneer wij U vragen met Uw Woord en Uw Geest over ons te komen, ook vandaag.

Want wij weten maar al te goed dat wij mooie en goed bedoelde woorden kunnen spreken en zingen, maar wanneer U niet Uw Heilige Geest schenkt, om Uw Woord in ons bestaan aan bod te laten komen, dan zal het nooit echt iets worden. Dan zal het misschien gaan over onze club, over onze groep, maar niet over Uw gemeente.

Dan zal het wellicht gaan om onze inzichten, maar niet om Uw goedheid, uw kracht, uw dienst, Dan zal het gaan om onze koninkrijkes, maar niet om de uitbreiding van Uw heilzame Koninkrijk van Liefde, echte liefde, voor alle mensen. Eeuwige God, wiens naam is: hartstocht naar gerechtigheid, kom in ons midden. Kom schepper Geest, vernieuw ons, vernieuw uw kerk, vernieuw uw schepping. Door Jezus Christus, uw Zoon, de Levende, voor ons uit. Amen.

ZINGEN: 'Kom mee naar voren allemaal'

EVANGELIELEZING: Marcus 4 vers 30 t/m 32 lector: Piet Meijer

ZINGEN: 'Laat de woorden die we hoorden' lied 422

VERKONDIGING

Geliefde gemeente van Hoek, gasten,
met elkaar deze dag: gemeente van onze Heer Jezus Christus,

“Het woord des Heren kwam ten tweede male tot Jona.....” Tja, hoe zou het komen... maar dit zinnetje waarmee het Bijbelboekje Jona, hoofdstuk 3 opent, speelde de afgelopen maanden met enige regelmaat door mijn hoofd. Ik had dit verhaal van Jona tot uitgangspunt voor deze preek kunnen nemen. Het verhaal van Jona die geroepen werd naar Nineve te gaan maar toch een andere kant koos en na enige intrigerende avonturen voor een tweede maal geroepen werd. Het woord des Heren kwam ten tweede male tot Jona. Een identieke roeping. Ten tweede male. Er was alleen wel wat tijd voorbij gegaan. En dat zal Jona niet onveranderd hebben gelaten. Nineve trouwens ook niet denk ik.

Ik had dit verhaal kunnen kiezen. Ik heb het niet gedaan. Waarom niet? Niet zozeer omdat ik niet met Jona te vergelijken zou zijn. Ik kom daar zo nog even op terug. Wel vooral omdat ik zeker niet de indruk wil wekken Hoek met Nineve te vergelijken. In elk geval niet: Hoek in het bijzonder. Jazeker, er is wel eens wat mis in Hoek en met mensen in Hoek. En er gaan wel eens dingen mis. Soms behoorlijk mis. Maar... en dat is wat ik na een kleine 25 jaar werken in de kerk echt zeker weet, niet meer mis of fundamenteeler mis dan in andere dorpen, steden, gemeenten, kerken. Hoek dus niet in het bijzonder Nineve.

Overigens is wel een priemende vraag in hoeverre we als samenleving, zeg maar wie wij zijn en hoe we leven, individueel en met elkaar, toch wel in behoorlijke mate Nineve zijn. Nineve, de grote stad, zo vertelt het verhaal, de stad waar het kwaad dat ze doen ten hemel schreiend is. Ik denk dat we, of laat ik voor me zelf spreken, ik denk dat ik te vaak en te gemakkelijk wegliep voor die kritische stem van de profeet. De redding van de kerk, nou ja de redding....., laten we zeggen de wedergeboorte van de kerk zou wel eens verborgen kunnen zijn in het serieuzer omgaan met deze kritiek. En vanuit het gaan horen van die profetische kritiek én het leven vanuit het Evangelie, gedurfd gestalte geven aan positieve werken van liefde, van barmhartigheid, van gerechtigheid. In de eigen omgeving. In de samenleving. Heel dichtbij en wereldwijd. Als de kerk opnieuw geboren wil worden zal ze zich, vanuit die profetische kritiek en vanuit de Liefde van God, er voor moeten inzetten dat het leven en samen leven van mensen opnieuw geboren gaat worden.

.....

Misschien had ik het verhaal van Jona wel als uitgangspunt kunnen nemen om iets met jullie te delen van mijn eigen weg in de afgelopen jaren. Wat toch - ik wil op dit punt terughoudend zijn met woorden die al snel te groot zijn of te vroom klinken - maar wat toch een weg is geweest van zoeken en misschien wel wegvluichten, van ontdekken, van ambitie volgen, van leren en ook van illusies kwijt raken.

En jawel ik kan het niet anders zeggen: door die dingen heen van een opnieuw gegrepen worden door het Woord. Je zou kunnen zeggen - en zo zeg ik het wel eens - ik heb een nieuwe, hernieuwde keuze gemaakt maar ik beleef het toch vooral als een keuze die voor mij gemaakt is. Wat me overkomen is. Wat me, klassiek gezegd, 'overmocht' heeft. Ik kan niet meer anders. En ik wil ook niet meer anders. Ik weet, het klinkt misschien dramatisch, maar zo voel ik het wel.

En ik wil dit vanmiddag wel zeggen en met jullie delen. Maar met de nodige voorzichtigheid. Waarom voorzichtigheid? Omdat het al snel een te negatieve lading zou geven aan de voorbije 6 – 7 jaar. Want in die jaren zijn er veel goede dingen geweest. En ik heb ook kunnen samenwerken met

een aantal prachtige mensen, die in die wereld van economie en samenleving ook met passie, en sommigen ook met en vanuit geloof hun werk doen en hun roeping volgen. Je roeping volgen is zeker niet alleen maar mogelijk door te werken in de kerk. Zo zei ik het de eerste 15 jaar van mijn predikantschap en zo zal ik het blijven zeggen. Sterker nog de eigenlijke roeping van een mens ligt buiten de kerk. In het gewone leven. In je relaties, in je gezin, op je werk, in de samenleving. Als het aan mij ligt dus geen verheerlijking of te bijzonder maken van de weg die ik ga en gegaan ben. Relativering, zelfrelativering is een groot goed.

Wat dat betreft is het een zegen dat je mensen om je heen hebt die je daar af en toe bij helpen. Ik heb daar thuis niet over te klagen trouwens. Met Colinda en die vier, inmiddels vijf die ons gegeven zijn om het verdere leven mee te delen. De gesprekken aan tafel, nou ja gesprekken, kunnen laten we maar zeggen soms onthullend en ontdekkend zijn. Maar er zijn ook anderen die je met de juiste relativering begeleiden. Pas geleden zat ik aan een glaasje met iemand en na de toast sprak hij: Zo, jij bent er ook weer goed vanaf gekomen.... Goed vanaf gekomen? Ja, goed door die mid-life crisis heen geraakt. Er zijn er ook die kopen een motor of ze gaan van hun vrouw maar jij bent weer terug waar je zijn moet... Ja, zo eenvoudig is het misschien ook: Mannen die tegen de 50 lopen.....

Lang verhaal kort: Geen Jona dus. Maar waarom dan Marcus 4? Ik ben toch een dominee die zich meestal aan het leesrooster houdt...? En deze zondag in Mattheus de roeping van de leerlingen. Had toch mooi gepast? Jawel maar toch Marcus 4. Waarom? Heel eenvoudig: precies dezelfde lezing dan 21 jaar geleden. 31 januari 1993.

21 jaren. Bijzonder getal is dat. In sommige rekentabellen is dit het aantal jaren waarin een mens opgroeit tot volwassenheid. Klinkt misschien goed zou je denken.... maar de wens waarmee ik de preek straks afsluit zal toch een ander accent zetten.....

21 jaren. Drie maal zeven. Tja, 3 en 7, ik ga er niet uitgebreid op in, dan zou het wel erg lang gaan duren, maar als er twee getallen zijn in de bijbel met bijzondere betekenis dan zijn het wel 3 en 7. Zeven jaar Hoek. Zeven jaar Wemeldinge en Kattendijke. En in het achtste jaar Wemeldinge begon toch echt al het derde blok van zeven jaren.

21 jaar geleden. De laatste zondag van januari in 1993. De pastorie was voor gebruik door een nieuw predikantsgezin gereed gemaakt. Na 35 jaar ds Van Meeuwen, wiens naam ik met respect noem, was er toch wel een vernieuwing - slagje gewenst. Niet alleen in de pastorie trouwens.

Hard gewerkt werd er een jaar lang door aannemer en vele vrijwilligers. Ik noem een paar namen, ook met respect en met goede herinneringen: Chris Dieleman, Jan de Groote, Arjaan Hoogstraate, Jan Wolfert en natuurlijk nog heel wat anderen, die ik nu niet bij name noem. Vergeef het me....

Er hard gewerkt en de pastorie met tuin was voor mij inspiratie bij de intredeprek die ik toen schreef.

Natuurlijk heb ik van de week, makkelijk zo'n digitaal archief, natuurlijk heb ik de preek van 21 jaar geleden nog eens opgezocht. En het wonderlijke is, geloof het of niet, want er is toch ook heel veel veranderd, echt heel veel veranderd, in de samenleving, in de kerk, ook bij en in mij..... en ik preek, zo denk ik zelf en zo zeggen anderen, tegenwoordig ook anders....

maar geloof het of niet, ik zou die preek, op een kleinigheidje na, zo nog van begin tot eind kunnen en willen houden en het zou nog passen ook.

Voor de liefhebbers, een term die in mijn Facebook berichten inmiddels bekend is: de preek van toen staat sinds vandaag op mijn website.

Toen was een dragend onderdeel in de preek een vergelijking tussen de grote plant die opgroeit uit het mosterdzaad en de grote boom die in de voortuin van de pastorie staat. Die enorme rode beuk die nog altijd als een baken in de ruimte te zien is, waar je ook bent in de omgeving rondom het dorp. Die grote beukenboom aan de Langestraat waar omheen generaties schoolkinderen met de handen ineen een kring gevormd hebben en ontdekt hebben hoeveel kinderen er wel niet nodig zijn om de kring te sluiten.

En in de preek toen ging ik vooral ook in op de boom als beeld van het koninkrijk waarin de vogels van de hemel ruimte vinden om zich te nestelen.

Dezelfde vogels waarvan de voorouders trouwens in een eerdere fase ook het gevaar voor het zaad hadden gevormd. Want ze hadden het zaad zomaar kunnen opeten. Tijdens het proces van kiemen. Of nog eerder.

Ik zal een fragment, het slot van de preek van toen citeren.

Denk je even in: Jonge dominee, 27 jaar, wat meer haar, wat minder kilo's. Jasper van 5 maanden in de crèche ruimte, waar nu een paar maanden geleden een plofkraak de geldautomaat geplunderd heeft. Het klonk toen zo:

“De boom als beeld van het Koninkrijk waarin we mogen nestelen en beschutting zoeken. In de taal van de bijbel mogen we de boom ook zien als beeld voor Israël en in Israël als beeld voor Christus waarin de volkeren van de aarde als vogelen des hemels zich mogen nestelen. De volkeren, ook wij dus, mogen ons nestelen in de schaduw van de boom van het Koninkrijk van God. Daar is verkoeling als de hitte van de brandende zon te verzengend wordt. Wanneer we dat als gemeente gaan ontdekken, dat er voor ons allemaal in de boom van Gods Koninkrijk, dat er bij Christus ruimte is om te schuilen, dan mogen we als gemeente, ieder persoonlijk, maar ook gezamenlijk een afspiegeling gaan worden van diezelfde boom. Dan gaan we iets doorstralen van de ruimte die er is voor vogels van allerlei pluimage om zich te nestelen. Dan ontstaat er in onze levens en in de gemeente

ruimte voor mensen die op zoek zijn naar een beetje beschutting, naar een plek om zich te nestelen.

In die boom van de gemeente, die een afspiegeling is van het Koninkrijk, gebeurt dan van alles. Het zal op zijn tijd een gekwater van jewelste zijn, want tenslotte zingt ieder vogeltje zoals het gebekt is. (.... Ja, daar kwam ik in de jaren daarna als dominee natuurlijk ook wel achter.....) Vogels vliegen uit, de wereld in om daar zo mogelijk te genieten van wat Gods schepping verder nog te bieden heeft. Vogels vliegen weer in, misschien om op adem te komen, of te herstellen van verwondingen onderweg opgedaan. Bovenin de boom is het wat rustiger. Daar zitten de oudere vogels, die hoeven niet meer zo nodig op pad. Ze hebben er genoeg aan om zomaar lekker te zitten en te genieten van al het jonge spul dat al kwetterend met de eerste vlieglessen bezig is. Trouwens, niet alle oudjes zitten bovenin. Er zijn er ook bij die nog volop zin hebben om nieuwe dingen te ontdekken en zo op zijn tijd best nog wel eens een rondje willen vliegen. Er gebeurt dus van alles in die boom, allerlei verschillende geluiden en activiteiten. Soms kost het moeite om alles goed te blijven volgen en nog een beetje in de hand te houden. Toch is er één ding wat alle vogels weten. Als die boom er niet meer stond.....”

Einde citaat.

21 jaar later. De boom in de tuin van de pastorie staat er nog altijd. De stam waarschijnlijk nog iets dikker geworden. Maar hij was al zo groot dat je dat verschil niet ziet. Zo'n boom kijkt niet op een jaar of 10, 20. De pastorie zelf is inmiddels bijna verkocht. Jammer...., maar ook gelukkig. Want het moet. Er is veel veranderd. Er is ook flink aan de boom geschud. Maar de boom kan wat hebben. Er zijn vogels uitgevlogen en in gevlogen. De boom heeft heel wat gezien en gehoord. Maar bomen kunnen niet spreken. Bomen hebben een extreem ambtsgeheim.

Bomen worden niet grijs. Ook niet van wat ze horen. Ze worden wel één keer per jaar kaal. Ze verliezen blad en soms een enkele verdorde tak. Maar... En dat is belangrijk: de boom zaait ook. De boom ontwikkelt zaad en zaait dat uit. Nu is het met een beukenboom in onze gecultiveerde omgevingen niet zo dat daar dan weer gemakkelijk nieuwe bomen van groeien maar het is wel de gang van de natuur. En, als beeld, is het ook de gang van het Koninkrijk, de gang van ontwikkeling van een mensenleven tot Goed Leven, tot leven met God, het is de gang van de gemeente, van de kerk, de gang van de Woord dat gestalte zoekt, de gang van het zaad.... En nu, 21 jaar later, maar terug bij het begin, is mijn aandacht wat minder gericht op die boom zelf, als beeld, maar vooral met nieuwe aandacht gericht op het zaad. Het zaad dat alle belangrijke, essentiële ja levensnoodzakelijke eigenschappen van de eerdere boom, de eerdere plant in zich draagt.

Maar ook het zaad dat door de gang van de tijd, misschien mag je zeggen door het verval en de stormen en het oordeel dat heeft huis gehouden, tot een laatste rest is terug gebracht, tot weinig of niets. Zaad dat opnieuw in de akker gezaaid wordt. Niet veel, maar in de kern en in de belofte ook enorm veel.

Er zou nog heel veel meer te zeggen zijn over het zaad en over de betekenis ervan. Over de verschillende betekenissen die het in het Evangelie krijgt. Over Christus als het zaad waarin al Gods scheppende kracht samengevat is dat in de akker gezaaid is en dat is gaan kiemen en vrucht gaan dragen, honderdvoud. Maar het zou teveel worden. Te veel voor vandaag. En Louis, mijn bevestiger, heeft er ook al waardevolle dingen van gezegd. En de bloemschikking en andere onderdelen van de dienst zeggen er ook veel over.

Ik wil afsluiten met nog twee dingen: Het zaad in fysieke, materiële zin is één ding. Het zaad is voor plantkundigen te analyseren, uiteen te rafelen, terug te brengen tot samenstellende deeltjes. Hoe klein ook. Maar in het zaad, of bij het zaad is er ook het wonder van de kiemkracht. Wat dat is, dat is misschien benaderbaar maar het blijft ook iets waar je eigenlijk alleen vol verwondering naar kijken kan. Wat is dat toch? Die bloembol, waaruit dan in de lente toch weer een krokus groeit..? Wat is dat..... die afgeknotte.... afgezaagde, verwonde boomstronk waaraan dan toch ineens een nieuwe scheut gaat groeien. Die oude profeten wisten het al. Een scheut aan de tronk van Isaï.....

Wat is dat die kiemkracht in het zaad dat we als beeld verkondigd krijgen? Beeld voor het koninkrijk, beeld voor het Woord, voor de gemeente voor ons zelf in onze ontwikkeling in de door Gods gegeven tijd. Wat het is? Niet dat ik het precies weet of met zekerheid zeggen kan. Sterker nog als ik zou gaan zeggen dat ik het precies weet dan moet ik heel snel deze toga gaan uittrekken. Maar ik krijg gaandeweg een steeds sterker vermoeden. Dat de kiemkracht in het zaad eigenlijk in de kern eigenlijk slechts één ding is: De kracht van de liefde van God. De Liefde van God in Christus..... die door en uit het dorre hout nieuwe wegen zoekt. Wegen voor zijn Koninkrijk. En wat dat is? Gods Koninkrijk? Ook dat kan ik niet precies zeggen. Maar stel je hart er voor open en je zult het beginnen te zien. Je zult het zien kiemen, je zult het zien groeien. Vermoedelijk zul je het niet altijd zien. Ik zie het ook lang niet altijd. Maar het zal kiemen.

En als allerlaatste dit. Drie weken geleden was hier in de kerk een doopdienst. Op enig moment voelde het alsof ik na 21 jaar voor de eerste keer een mensenkind dopen mocht. Terug bij het begin. Elianne en Rosanne. Twee prachtige kinderen van de gemeente van wie we vierden dat ze geliefd zijn. Geliefd door hun ouders en familie. Geliefd door God, de

vader van alle mensenkinderen. Eén van de twee dopelingen, Rosanne, was en is wat maanden ouder. En daardoor was er bij de doop ook al wat meer bewustzijn. Wat meer interactie. En ik weet dat meerderen in de kerk het hebben gezien: Terwijl ik het water sprenkelde, mag ik in kiemtermen zeggen: terwijl ik een beetje water gaf, keek ze me met grote ogen verwachtingsvol, vrolijk en vriendelijk aan. Alsof ze zeggen wou: kom maar op met dat water.... Ik ben er klaar voor. Laat maar kiemen. Ik sta open voor wat komen gaat. Voor wat me gegeven wordt.

Ik wens jullie allemaal en ik wens ook mezelf toe dat we na 3 x 7 is 21 jaar nog niet al te volwassen zijn geworden. Maar dat we als Rosanne, met grote verwachtingsvolle ogen om ons heen kijken: Open, ontvankelijk, voor wat groeien wil. Ontvankelijk voor de kiemkracht van de liefde van God, de liefde in Jezus Christus.

Want de kiemkracht van die liefde wint het in de tijd.

En de vrucht van die liefde is ons toegezegd als de oogst.

In eeuwigheid.

Amen.

ORGELSPEL

ZINGEN: 'Heb dank, o God van alle leven'
315

lied

na het zingen van dit lied komen de kinderen terug in de kerk onder orgelspel

Dienst van DELEN, DANKZEGGING en GEBEDEN

MET DE KINDEREN EN TIENERS door jeugdouderling Daniëlle Rijksen

ENKELE WOORDEN NAMENS DE GEMEENTE

door de voorzitter van de kerkenraad, ouderling Henk Siersema

ZANG EN SAMENZANG: 'Tienduizend redenen'

Opwekking, lied 733

INZAMELING VAN DE GAVEN

GEBEDEN

Marinka Mahu en Cor-Elli de Bruijn
(leden Werkgroep Liturgie & Eredienst)

– Dankgebed – Voorbede – Stil gebed

afgesloten met het gezamenlijk zingen van 'Onze Vader in de hemel'

lied 1006

HEENZENDING

Het was en is een bijzondere dienst vanmiddag.

Je zou bijna vergeten dat het vandaag ook de zondag is na de week van gebed voor eenheid.

Eenheid onder christenen maar als ik het mag uitbreiden ook meer eenheid in leven en samenleven, dichtbij en wereldwijd.

Bij wijze van heenzending en als opmaat tot slotlied en zegen tenslotte een paar woorden uit een andere traditie dan de protestantse. Woorden uit een Franciscaner zegenbede:

God, zegen ons met onrust.

Onrust over gemakkelijke antwoorden,
halve waarheden
en oppervlakkige relaties.

Zodat er diepgang mag groeien in onze harten.

God, zegen ons met boosheid.

Boosheid over onrechtvaardigheid, onderdrukking
en uitbuiting van mensen.

Zodat we ons gaan inzetten voor rechtvaardigheid,
vrijheid en vrede.

God, zegen ons met tranen.

Tranen voor hen die lijden door pijn,
verstoting, honger en oorlog.

Zodat we onze handen zullen uitstrekken tot troost,
om pijn in begin van vreugde te veranderen.

En God, zegen ons met voldoende dwaasheid.
Dwaasheid om te geloven dat we verschil kunnen
maken in deze wereld.
Dwaasheid zodat we doen
waarvan anderen zeggen dat het onmogelijk is.
Maar wat mogelijk is in Jezus Christus, door Zijn Geest.

SLOTLIED: 'Vervuld van uw zegen'

lied 425

ZEGEN

De Genade van onze Heer Jezus Christus,
De Liefde van God de Vader
en de gemeenschap van de Heilige Geest,
Zij met u allen.

Dienst van de NABETRACHTING □

GELEGENHEID VOOR EEN ENKEL WOORD

DANKWOORD door ds. Arie van der Maas

GELEGENHEID VOOR GELUKWENSEN VOOR IN DE KERK

COLLECTE BIJ DE UITGANG bestemd voor plaatselijk kerkenwerk

MUZIEK BIJ HET UITGAAN VAN DE KERK